Ну удар, грозовице, удар
Із усього небесного зросту!
Хай мигне, мов лисиця, між хмар
Блискавиця твоя вогнехвоста!

Розкоти перестиглі громи,
Прогрими, розгроми, розізлися,
Стебла зливи у землю встроми,
Щоб у хащі дощу розрослися!

Кинь у день освіжаючий рай,
Пекло спеки аби заливало, –
Захопи, зануртуй, позривай
Безшелесні нудьги покривала!

Хай схитнуться, знуртовані плином,
Розімлілості терези!
Бо усім – від стебла до людини –
Так потрібно хоч зрідка грози!..